

I PREMIS MIRAMAR A LA CREATIVITAT AUDIOVISUAL

Palau del Parlament, 8 de maig de 2009

Il·lustres membres de la Mesa del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, senyor secretari de Mitjans de Comunicació del Govern, senyora presidenta del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola, membres del Consell d'Administració de Ràdio i Televisió Espanyola, directora de Televisió Espanyola a Catalunya, senyores i senyors, el Parlament els dóna la més sincera i cordial benvinguda a aquest acte de lliurament de la primera edició dels Premis Miramar a la Creativitat Audiovisual del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya.

Permetin-me, en primer lloc, felicitar Ràdio i Televisió Espanyola per l'encert de convocar aquests guardons amb l'objectiu d'estimular la creativitat i l'esperit emprenedor dels estudiants universitaris i de formació professional del sector audiovisual, que de fet seran els futurs professionals de la ràdio i la televisió a Catalunya i segurament que més enllà.

Una felicitació, doncs, en nom del Parlament per aquesta aposta per la recerca de nous talents, de noves mirades, de noves idees, de noves propostes. I també per un premi d'honor de reconeixement de trajectòries periodístiques consolidades que han esdevingut referents no tan sols de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya, sinó, sobretot i de manera especial, del món audiovisual català.

Avui, doncs, farem el lliurament dels Premis Miramar, que desitjo que tinguin llarga vida i que compleixin aquesta finalitat de destacar la producció més transgressora, més dinamitzadora i més creativa de la ràdio i de la televisió catalanes.

(...)

Em permetran que afegixi unes paraules de cloenda.

En primer lloc, felicitar els premiats, Elisabet Lleyda, per aquesta "Bilma, obre la porta", aquest Premi Miramar de ràdio, i Sergi Andrés, Dani Gómez, Laura Guasch i Helena Rebollo per aquesta "La guia de l'emancipat", Premi Miramar de televisió.

I de manera particular –per a mi és un honor especial haver-li pogut lliurar aquest premi–, vull felicitar Enric Frigola com a Premi d'Honor, per aquesta llarga i fructífera trajectòria com a periodista en diversos àmbits, però sempre amb una vinculació claríssima als mitjans públics, tant a Ràdio 4, a Televisió Espanyola, com a Catalunya Ràdio.

Fa pocs dies Enric Frigola rebia la Creu de Sant Jordi de la Generalitat precisament per aquesta dedicació apassionada al món de la ràdio, mitjà en què ha ocupat diversos càrrecs directius, i també a la televisió pública.

Si m'ho permeten, una reflexió molt ràpida però que té molt a veure amb l'Enric. Justament ahir fèiem un acte d'homenatge a una persona que va ser president del Parlament a l'exili, el senyor Serra i Moret, i aquest homenatge també comportava una revisió del pensament de Serra i Moret, un dels principals pensadors del catalanisme de la primera meitat del segle XX. I Serra i Moret feia una reflexió sobre Catalunya, feia tota una explicació, però deia: “A diferència d'altres, Catalunya és una nació perquè és una cultura, a més d'altres elements, però el valor de la cultura en la nació catalana és especial, és diferent, la fa més gran.”

M'agafo a aquesta reflexió i m'agafo a una altra reflexió. I és que en aquest país, per desgràcia, de vegades hem menystingut, hem menysvalorat, hem tret importància, ens ha fet vergonya, fins i tot, donar valor a determinades paraules i a determinats conceptes. Una d'elles és la paraula “patriota”. Sembla que ser patriota sigui ser carca, i no, ser patriota justament és treballar pel país, treballar de manera desinteressada pel país, treballar de manera sacrificada pel país. Doncs bé, justament perquè Catalunya és una nació, perquè és una cultura i perquè hi ha molts patriotes en aquest país, en l'àmbit cultural també n'hi ha, i Enric Frigola és essencialment un patriota.

Moltes gràcies, Enric, pel teu compromís amb el país, per la teva trajectòria professional, però també per una cosa que per a mi és especial, i ho saps: la teva defensa militant de la música catalana des de totes i cadascuna de les teves responsabilitats. Moltes gràcies.

I continuo amb felicitacions, i aquesta entenguin-la com una felicitació de passat, de present i de futur, per tant va per ell, però també va pels que han guanyat premis, perquè en el fons el que diré ara serveix per a tots.

Felicitats perquè hi ha un periodisme inconformista, innovador, crític, compromès, i per tant, per haver-ne fet o per intentar fer-ne. Felicitats perquè la tria d'un periodisme que pren partit, en el bon sentit de la paraula, és clar, que descobreix realitats, que no es queda... ni deixa indiferent, és un estímul, i un estímul per al sector, és un estímul per als que vénen, és un estímul per als companys de professió i és un estímul, segur, per a futures vocacions.

Els avui premiats demostren, amb la seva feina, l'alta qualitat que hi ha a Catalunya en l'àmbit de la comunicació i que hauríem de reivindicar molt més del que fem. La seva producció que, hi insisteixo, es una producció de qualitat, però també, és una producció amb ànima i activa envers la realitat social dels nostres temps, i la seva empenta ens recorden que el que es fa a Catalunya, sense necessitat de renunciar a la nostra llengua ni a la nostra identitat, pot tenir èxit, és més, sovint en té; que tenim present i que tenim bones expectatives de futur; que tenim potencial i que tenim molt d'espai per recórrer.

I aquesta apreciació serveix tant des de la perspectiva de l'activitat productiva, des dels paràmetres de rendiment de mercat, tema cabdal avui com ens han dit, però també des de la perspectiva social del que aquest sector, el sector audiovisual, aporta a la cohesió de la nostra nació. És així d'important.

Són exemple, hi insisteixo, del gran potencial català en el sector de la ràdio i la televisió.

En aquest sentit, sovint es fa esment de la necessitat de vertebrar un espai comunicatiu català més sòlid, més competitiu en aquests temps de globalització. I això, evidentment, passa per l'esperit emprenedor del sector privat, pel compromís indiscutible i incombustible del sector públic i, d'una manera o altra, també pel suport de les institucions de govern. I tot i així, òbviament, no és un repte gens senzill. Però els premiats avui, les iniciatives que han merescut aquest guardó, ens demostren que es compta amb el més important: el talent. Hi ha capacitat de treball per aconseguir-ho, hi ha qualitat.

Seguint amb aquesta idea, és aquest esperit emprenedor i dinàmic, aquesta investigació constant de la innovació, de les noves línies de producció audiovisual, el que ha definit el centre de producció de Ràdio i Televisió Espanyola a Sant Cugat des de l'inici, la primera televisió d'emetre en català i un referent per al

nostre país, no tan sols com a televisió rigorosa i de qualitat, no tan sols com a escola d'excel·lents professionals, no tan sols com a factoria de nous formats, Ràdio i Televisió Espanyola a Sant Cugat és també una part important de la memòria i el patrimoni audiovisuals d'aquest país, de la història de la televisió a Catalunya que corre paral·lela a la història recent de la nostra nació. I en aquest sentit esmento una qüestió per a mi molt important. S'han fet esforços evidents els darrers anys per recuperar la memòria històrica, també hi ha una memòria històrica audiovisual, també cal preservar aquest patrimoni audiovisual i, en aquest sentit, Ràdio i Televisió Espanyola a Sant Cugat hi té un paper absolutament fonamental.

I aquest és un valor, el de la identitat, el de la memòria històrica, el del patrimoni col·lectiu, el de les arrels i el passat que ens uneix, que avui dia, amb el món globalitzat en què vivim, encara esdevé més important.

Totes les televisions públiques han d'estar al servei del país, de les persones, i de la llengua i de la cultura, de totes les llengües i de totes les cultures, segurament, però especialment de la llengua i de la cultura que conviuen en una mateixa nació. Tenim la immensa sort de tenir una cultura potent, viva, amb una llarga història i una llengua de present i de futur, que és la pròpia de milions de ciutadanes i ciutadans d'Europa.

Tenim tot això, però ens manca encara assolir la normalització i el reconeixement de la qualitat i el valor de la nostra cultura. Tot i la immensa feina que s'ha des de diversos àmbits, també des dels serveis de Televisió Espanyola a Catalunya i els professionals especialment que hi han treballat, encara tenim aquest repte per endavant.

Abans d'acabar, permetin-me una darrera reflexió que vull posar damunt la taula per compartir-la amb tots vostès. La responsabilitat de país. Un concepte que té molt a veure amb el dia a dia de les persones, de la nostra societat, de la societat civil, de les empreses, també de les institucions. Permetin-me que faci una crida a la responsabilitat col·lectiva i nacional.

No val tot per aconseguir audiència, o oients, o lectors; no s'hi val tot. I no s'hi val tot per defensar interessos privats o particulars quan s'estan ignorant els interessos comuns. No es pot ser esclau de la immediatesa, cal tenir mirada

llarga, cal treballar amb perspectiva de futur, i cal treballar pel país sobretot en clau de futur.

El món comunicatiu també n'ha de ser conscient, perquè n'és part primordial i perquè potser ara necessitem que ho sigui més que mai.

Per això aquesta crida a la responsabilitat social i a la responsabilitat nacional, i una crida feta especialment al conjunt del sector català de la comunicació. “El preu de la grandesa és la responsabilitat”, deia Winston Churchill.

Tenim molt a oferir al món, Catalunya i el sector audiovisual exporta cultura, informació, llengua, coneixements, sentiments, amb una riquesa de possibilitats expressives infinita, amb una varietat de registres inimaginable.

Felicitats una altra vegada. Moltes gràcies a Ràdio Televisió Espanyola per haver volgut fer aquest acte aquí, al Parlament de Catalunya, i moltes gràcies a vostès per la seva presència en aquest acte.

Molt bon dia.